

מרד הנעורים

והיה אם (גת, תל-אביב; אנגליה) — הוא סרט נוסף הי מנסה להראות כי הדרך היחידה שיש לבני הנוער להשתחרר ממשמעת חברתית מיושנת, ומן המוסר המפוקפק של העבר, היא ההתקוממות הי אלימה.

הסרט, המתרחש כולו בין כותליה של פנימיית-נערים אנגלית, מתאר בהצלחה רבה את אורח-החיים שם, את היחסים השונים בין נערים מבוגרים לצעירים יותר, יחסים שבהם בולט הגורם ההומוסקסואלי, וההפרדה המעמדית (כל גיל מהווה מעמד בפני עצמו), ואת צורת החינוך הי מכינה דור חדש של כבשים הצועדות בעדר, והחושבות לפי דפוסיים מוכנים וללא יוזמה אישית.

כדי להמחיש בצבעים חיים יותר את האווירה המיוחדת הזאת, השתמש לינדסיי אנדרסון (שלמד בעצמו בפנימיית בנים), בתערובת של ריאליזם, הגזמות לצורך סאטירה, והפלטות דמיוניות, כאשר כל צופה רשאי לפרש את הסצני-נות שהוא רואה כרצונו.

לעומת זאת, לא ניתן כלל לטעות בכוונות היסודיות של אנדרסון. המימסד הוא מיושן, עורקיו מסתיידים, והדרכים שלו עלולות לנוון את המין האנושי. לעומת זאת, הצעירי, כפי שהם מוצגים על-ידי שלושת הנערים הממלאים תפקידים ראשיים בסרט (מאלקולם מקדאואל, ריצ'ארד ווד, ריצ'ארד וורויק). הם שואפי חירות גופנית ורעיונית,

מקדאואל, ווד ו-וורויק — גרניע באנגליה

והדרך היחידה בה הם יכולים לזכות בכך הוא טעינת רובה ופריקתו הישר לתוך פרצופו של המימסד. אמנם, חובבי-הקולנוע הוותיקים ימצאו שדברים דומים בשפה הרבה יותר תמציתית ונוקבת נאמרו לפני שנים רבות בסרט „אפס בהתנהגות” של ז'אן ויגו, אך כל זה אינו פוגע בחווייה הקולנועית שיש בסרט, המבויים והי משחק בכישרון רב.

הנצרות נותה ברי

התמרים השחורים ברי (ארמון-דויד, תל-אביב; שוודיה) — סרט משונה למדי, שנעשה על-ידי צוות שוודי בשמש היוקדת של ריידה-ז'אניורה, כאשר צורת-מחשבה קודרת וכבדה של סקנדינבי ננסה לשווא להתמוזג עם קצבי הסאמבה של מולדת הקפה. גיבורי הסרט הם יחפנים שוודיים, מלחים שירדו מאר-ניותיהם וחיים בחוסר-כל בפרברי העוני ברי. הם שותים לשכרה, חיים מנדבות ואינם מסוגלים בשום פנים ואופן לחשוב על שיבה הביתה. וכאשר מגיע לאחד מהם פרס על שהציל היי-אנוש, הוא אינו מסוגל לנשט ולגבות אותו, משום שלשם כך הוא צריך להתפכח, והתפכחות עשויה לגרום לו להתקפת-לב קטלנית.

לתוך חיייהם האפופים ענני-אלכוהול מתערבות שתי דמוי-יות: כומר, המסתייר את כל קופת-השרצים של המין הי אנושי התלויה על גבו מאחורי צדקנות דתית; ואשה, הי מנסה להחזיר אחד מן היחפנים לדרך הישר ולהפוך אותו לאדם מסודר ומהוגן. אולם מאמצייהם לא נושאים פרי. המסקנה: הנצרות פשטה את הרגל, המוסר הישן אינו שווה מאומה והוא משחית את המין האנושי. הבמאי לארס מאגנוס („ג'ון יקירי”) לינדגן מתייחס בריצינות כה רבה למלאכתו, עד שהוא שוקע בכבדות

אנדרסון ופון-סידוב — יצרים חלשים

מלאת חשיבות עצמית, והסרט שורך את רגליו במקומות רבים שלא לצורך. הצילומים יפים, מאקס פון-סידוב וביבי אנדרסון משכנעים בתפקידיהם, אבל הסרט בכללו מחטיא את המטרה כשהוא מתיימר לבטא יותר משהוא מסוגל.

העולם הכהה

יצרים אפלים (צפון, תל-אביב; אנגליה) — קשה בדיוק לדעת מי החליט להמציא את השם העברי המטעה לסרט זה, הקרוי במקור „מקל הלי-כה” — על שם המקל בו נתמכת הנערה הנכה, הממלאת את התפקיד הראשי בסרט. בכל אופן, כל מי שמצפה כאן לסצינות-אהבה סוערות, סטיות מיניות מכל הסוגים ובכלל, חשיפת יצרים אפלים שלא נראו כמוהם, מוטב שישאר בבית. אין זה סרט עבורי. כי מה שמכונה בעברית „יצרים אפלים” הוא מלודרמה בריטית שיגרתית למדי, על אהבתם של צעירי לא-יוצאלי נערה נכה, על רקע חברתי של לונדון הבורגנית. הבמאי, אריק טיל, עשה אמנם מלאכה נקייה, כשהוא שואל מפה ומשם סיגנונות של סצינות-אהבה או סממנים של מתח, אולם בסך הכל הוא לא הצליח להעלות את הסרט מעל לדרגת המלודרמות שהיו מקובלות מאוד בשנות ה-40. אם בכל זאת צריך לציין נקודת-עניין בסרט, הרי זה מישחקם של דויד („יצרים”) והמינגס, וסמטה (ה„האפן”) אגה, שני שחקנים צעירים ומוכשרים להפליא, המצליחים להחיות את תפקידיהם עד כדי כך, שאפילו הקיטש בו הם נאלצים לדשדש מדי פעם, אינו נראה נורא כלל. כדאי גם לציין את צילומיו היפים של ארתור איבסטון,

אגה והמינגס — מבעד למשקפי שמש

בעיקר תוך מישחק בנוונים כהים, בצילומי-פנים בלילות, או זריחת שמש מוקדמת מאוד, באור מוזר, המאירה את מנופי הרציפים של לונדון.

פשוטה, אינה מסתגלת עד היום לעצם היות בתה כוכבת, ולחיים זוהרים. בגיל צעיר היא החלה עובדת כאשת יחסי-ציבור בחברת התעופה הלאומית, וי-תפקיד זה זכתה לפירסום בינלאומי ראי-שון. החברה הכינה כרוזה עם צילום שי-לה, עליו היה רשום, באותיות גדולות: „בראזיל — זו אני!” היא המשיכה לעבוד במשרדי החברה בפריס, ותוך כדי כך למי-דה אמנות בסורבון. מיספר הצעות לי-דוגמנות לא קסמו לה כלל, והיא הסתפקה בתנאי חייה השיגרתיים-יחסית, כשהיא עדיין חולמת. לדבריה, „על בעל הגוף ובית מ-

פלורידה המינית

„אין צורך להתחתן”

שליי. אבל, ממיכה פלורידה לספר, עד מהרה הסתבר לי שלא נדוניה אין בעל הגוף, ומניין אקח נדוניה? לכנות, לצחוק, להשתולל. תוך כדי הירדה-מסוג זה נסעה לבלות חרי-פשה באיסציה ושם השגיח בה הבמאי האיטלקי הגדול לוקינו ויסקונטי. במאי הארוזים התרשם מאד מהופעתה החיצונית, ושיכנע אותה לעבור מבחני ברי, שהיו ללא ספק מן המבחנים הארוכים בתולדות הקולנוע.

לבסוף הודיע ויסקונטי שהוא מלא התפי-עלות — וכאשר ויסקונטי מתפעל, עולם הסרטים מקשיב היטב. הצעות העבודה ירדו על פלורידה כמבול, ותוך זמן קצר הופיעה בקאנדי, נערת סטובכת של דמיאנו דמיאני, נגב הרציחות, לצד ז'אן לואי טריני-טיניאן, וכמובן בהארורים של ויסקונטי.

מה נשתנה? משחק הווגות, גירסה קולנועית למחזה שהצליח מאד על הבימה, היה בעצם הסרט הראשון בה ניתן לה תפקיד ראשי באמת, והעובדה שהסרט מי-לא קופות באיטליה נזקפת לא מעט לזכותה של פלורידה. ואם עד אז היו איביה מפורים שמוצות כאילו היא משלמת לי-עיתונאים כדי שיכתבו עליה, מאז משחק הווגות אין כלל צורך להמריץ אותם.

לאחרונה הופיעה פלורידה בסרט נוסף, מזור לא פחות ממשחק הווגות, ומצליח עוד יותר ממנו באיטליה. שם הסרט אזרח בעל זכויות מלאות. סיפור על מפקדי מיטטרה מזור, הרוצח בחור שהעז לנגוע בפילגש שלו, ואחרי-כך יוצא לחקור בי-עצמו את פרשת הרצח.

הסרט מלא סצינות נועזות, בהן מוצגות סטיות הרכות של המפקד, שמבחינה חיצונית הוא אורח מכובד ורבי-רושם, דרי-קטור לקרימינולוגיה, אבל מאחורי המסכה זה מסתתר איש אכול תסביכים ומחלות-נפש.

פלורידה היא, כמובן, הפילגש הקשורה לאדם זה באויקראונוים, ואילו המפקד עצמו הוא ג'אן מאריה חלונטה. מן הי-שחקנים הטובים ביותר של איטליה היום. ועל מה חולמת היום הנערה הבראזילית עטורת-ההצלחות? „איני רוצה להישאר לי-כה, אני מפתח מבדירות”, היא טוענת. הי-אין זה מכיר את הנערה שעבדה בנתיבי האחרון של בראזיל בפריס?

„אבל” היא ממיכה, „איני חושבת עוד על נישואין. אין צורך לסבך את העניינים.” החלטה בכל זאת משונה דברים.